

mandsforeningers Formand Emil Rasmussen.

Jeg har nu oplæst Skrivelserne, og jeg skal ikke nærmere karakterisere dem, men det forekommer mig, at det er et mildt Udtryk, naar jeg siger, at den Maade, de forsøge at faa Statstilskuddet forhøjet paa, er utilstedelig.

K. M. Klausen: Den ærede Ordfører fik nu regnet ud, at Æren for Indsættelsen af denne Anmærkning om Husmandsforeningerne i Fjor tilhører det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup). Jeg skal ikke gøre det mindste Forsøg paa at tage den Ære fra det ærede Medlem. Jeg tror, at hans Aktier indenfor Husmandskredse ere stærkt faldende, saa han kan godt trænge til at stives af paa den Maade, den ærede Ordfører nu gjorde.

De Skrivelser, som den ærede Ordfører læste op, komme mig i høj Grad overraskende. Der har aldeles ikke været forhandlet om dem i Finansudvalget, jeg har aldrig hørt disse Skrivelser før, og ved heller ikke, at slikt har fundet Sted, saa jeg skal ikke udtale mig derom. (Afbrydelse.) Det kan jeg ikke. Man maa dog kende en Sag, før man udtaler sig om den. Det synes altsaa at være en meget berettiget Fordring, jeg har rejst adskillige Gange, og som først i Aar har ført til, at disse Regnskaber indsendes til Revision i Finansministeriet. Dette gælder ikke alene Regnskaberne for Husmandsforeningerne, men ogsaa for Landboforeningerne, der ligeledes faa et meget betydeligt Beløb at administrere, og det gælder det kgl. Landhusholdningsselskab, som jeg tror administrerer Bevillinger til et Beløb af nogle og halvtredssindstyve Tusind Kroner, og om hvilket det hedder i Landhusholdningsselskabets Regnskab, at Selskabets Revision ikke reviderer de Penge, der komme fra Staten. Hvorvidt de da blive reviderede andet Steds, ved man ikke. Da jeg saa denne Bemærkning, tænkte jeg: Det er dog sikkert nødvendigt, at vi forlange, at der kommer en Revision af alle de Selskabers Regnskaber, der for en stor Del leve af Statens Penge. Det samme gælder Hedeselskabet, der faar ¼ Million eller mere af Staten. Vi maa ogsaa have en betryggende Revision af dets Regnskaber. (Eklinger: Men naar Regningerne nu ere falske.) Ja, saa hører al Ting op! Al Revision hører op, naar man begynder at lave Komplotter og lave falske Regnskaber. Saa er Revision umulig. Saa gaar det, som det er gaaet med Alberti: En skønne Dag revner det, og saa kommer Sandheden alligevel

frem, og lad os haabe, at hvis der her er noget af den Slags, at Sandheden saa ogsaa maa komme frem.

Ordføreren (P. T. Nielsen): Naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) har rejst Krav om at faa disse Regnskaber indsendte til Revision i Ministeriet, er jeg i Grunden ganske enig med det ærede Medlem, men jeg har udtalt i Finansudvalget og gentager det her, at jeg mener, det ikke er af saa stor Værdi, som det ærede Medlem vist tillægger det. Jeg kender meget godt til dette Arbejde i de landøkonomiske Foreninger, og jeg ved, at hvis de f. Eks. i Ministeriet se en Regning som den, denne Mand her skulde underskrive paa 13 Kr. for det Arbejde, han havde haft ved Forsøget, kan det ikke ses i Ministeriet, om denne Kvittering er rigtig, saa jeg ved ikke, om vi ville vinde saa overmaade meget ved den Art Revision. Skulde vi have disse Regnskaber reviderede paa en Maade, som betyder noget, skulde det helst være af en Mand, som har Forstand paa det Arbejde, der foregaar. En Fuldmægtig i Ministeriet er i Almindelighed ret ubekendt med, hvad der foregaar i de landøkonomiske Foreninger, saa han neppe er i Stand til at skønne over, naar man har haft et lokalt Markforsøg eller Gødningsforsøg, om det skal koste 10 Kr., 50 Kr. eller 100 Kr. Hvis derfor Revisionen skal have nogen Værdi, tror jeg, det var nødvendigt, at den Mand, der blev sat til denne Revision, var en saadan, der ved Siden af at have Forstand paa Regnskab ogsaa har Forstaaelse af det landøkonomiske Arbejde.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Det, som blev belyst ved de Skrivelser, den ærede Ordfører oplæste, kom det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) overraskende. Jeg vil sige, at jeg har hentydet til Forhold af den Art flere Gange, saa mig kom denne Belysning ikke saa overraskende. Ved min Undersøgelse af Karl Hansen-Sagen havde jeg en stærk Fornemmelse af, at saadant ret almindeligt gaar i Svang, men det var jo ikke muligt at komme til Bunds i det eller komme Misbrugen til Livs. Hvis det ærede Medlem havde været til Stede i Finansudvalget den Dag, jeg var til Konference der, og hvor vi skulde have drøftet denne Anmærkning med hinanden, havde vi maa-ske endt den Sag i god Forstaaelse, og